

Κυριακή τοῦ Ἀσώτου (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ξανὰ καὶ ξανὰ ἔχω τὴν εὐκαιρία νὰ μιλῶ γιὰ τὴν Παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ, τὴν ἱστορία τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, καὶ κάθε φορὰ παρατηρῶ πόσο εὐκολο εἶναι αὐτὸ γιὰ μένα –ὄχι πραγματικά, ἀλλὰ φανταστικά – νὰ ταυτιστῶ μὲ τὸν ἁμαρτωλὸ πὺ βρῆκε τὸν δρόμο του γιὰ τὸν Θεό, τὸν τελώνη πὺ στάθηκε συντετριμμένος στὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ, ἀνίκανος ἀκόμα καὶ νὰ βαδίσει πρὸς τὸν ἱερὸ τόπο τοῦ Θεοῦ, ἢ μὲ τὸν Ἄσωτο Υἱό, πὺ παρὰ τὴν βαριὰ ἁμαρτία του, τὴν ἀπίστευτη ἀναισθησία, τὴν σκληρότητά του, βρῆκε τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς

στήν πατρική έστία.

Άλλα πόσο σπάνια με συγκίνησε, έστω βιαστικά, ή μοίρα του Φαρισαίου, από την μοίρα του μεγαλύτερου αδελφού - όμως ο Θεός δεν καταδίκασε κανέναν από τους δύο. Είπε για τον τελώνη: Καί αυτός ο άνθρωπος πήγε στο σπίτι του περισσότερο συγχωρεμένος, περισσότερο έλεημένος από τον άλλο. Δεν είπε ότι ο Φαρισαίος πήγε χωρίς να τον συνοδεύει ή αγάπη του Θεού, ότι ο Θεός ξέχασε την πίστη του, την αίσθηση της υπακοής προς το καθήκον.

Και πάλι σήμερα βρισκόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο με τον μεγαλύτερο αδελφό. Όλη τη ζωή του είχε ζήσει στο πλευρό του πατέρα, όλη τη ζωή του μεριμνούσε για τις υποθέσεις του πατέρα του -είχε δουλέψει σκληρά, με πίστη, ξεχνώντας τον έαυτό του, χωρίς να δίνει σημασία στην κούραση, χωρίς να ζητά καμιά ανταμοιβή, γιατί αισθανόταν ότι έκανε το σωστό. Στην πραγματικότητα ύστεροϋσε σε κάτι: του έλειπε ή ζεστασιά, ή τρυφερότητα, ή χαρά για τον πατέρα. Άλλα υπάρχει κάτι που έντυπωσιάζει τόσο σ' αυτόν - ή πίστη του· παρά το γεγονός ότι ή καρδιά του

δὲν ἦταν φλογερή, παρέμεινε πιστός. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἔλαβε καμιὰ φανερὴ ἀνταμοιβὴ ἢ ἀναγνώριση παρέμεινε πιστὸς κι ἐργαζόταν σκληρά.

Πόσο σκληροὶ εἴμαστε ὅταν σκεφτόμαστε ὅτι τοῦ ἀξίζει λίγη ἀπ' τὴν συμπάθειά μας· ἀλλὰ πόσο λίγοι ἀπὸ ἐμᾶς μποροῦν νὰ εἶναι τόσο πιστοί, τόσο τέλεια καὶ σταθερὰ ὑπάκουοι στὸ κάλεσμα τοῦ καθήκοντος ὅπως αὐτὸς ὅταν δὲν βρίσκουμε ἀνταπόδοση, ὅταν δὲν ἀκοῦμε ἕναν ἐνθαρρυντικὸ λόγο, ὅταν δὲν παίρνουμε τὴν παραμικρὴ ἀμοιβὴ ὅπως ἔκανε ὁ πατέρας ὅσον ἀφορᾷ τὸν μεγαλύτερο υἱό, ἐπειδὴ οἱ γύρω μας, αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἐξυπηρετοῦμε, πὺ δουλεύουμε σκληρά, πὺ τὸ συμφέρον τους βρίσκεται ἀκριβῶς στὸ κέντρο τῆς ζωῆς μας, τὸ θεωροῦν δεδομένο. Δὲν εἶναι φυσικό; Δὲν εἶναι γιός μου; Δὲν εἶναι πατέρας μου; Δὲν εἶναι ἀδελφός μου; Σύζυγός μου; Φίλος μου; Δὲν σημαίνουν ὅλα αὐτὰ μία συνολικὴ δίχως ὅρια ἀφοσίωση πὺ εἶναι ἡ δική του ἀνταμοιβή;

Πόσο σκληροὶ γινόμαστε συχνὰ στοὺς γύρω μας πὺ τοὺς βάζουμε στὴν θέση τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ- πὺ ποτὲ δὲν ἀναγνωρίζουμε καὶ πὺ πάντοτε περιμένουμε νὰ κάνουν τὸ σωστό, ἀδιαμαρτύρητα καὶ τέλεια.

Στὴν πραγματικότητα ὁ ἄσωτος υἱὸς εἶχε ζεστὴ καρδιά, εἶχε ἐπιστρέψει μὲ ραγισμένη καρδιά, ἔτοιμος νὰ ἀλλάξει, ἐνῶ ὁ ἄλλος μποροῦσε μοναχὰ νὰ συνεχίσει, νὰ περπατήσῃ τὴν πικρὴ πορεία του μὲ τὴν ἀμφιταλαντευόμενὴ πίστη του· ἐκτὸς ἂν ἀντιμετωπίζοντας τὴν συμπόνια τοῦ πατέρα, ἐκτὸς ἂν καταλάβαινε τί σήμαινε ὅτι ὁ μικρότερος ἀδελφός του ἦταν στὴν πραγματικότητα νεκρὸς καὶ ξανάζησε, ὅτι εἶχε ἀληθινὰ χαθεῖ καὶ βρέθηκε.

Ἄς σκεφθοῦμε τὸν ἑαυτό μας. Ἔχουμε ὅλοι κάποιον γύρω μας πὺ τοῦ φερόμαστε μὲ τὴν ἴδια ψυχρότητα, πὺ θεωροῦμε ὅτι εἶχε ὁ μεγαλύτερος υἱός, ἀλλὰ ὅλοι μας ἔχουμε κάποιον πρὸς τὸν ὁποῖο φερόμαστε ἐξίσου περιφρονητικὰ καὶ σκληρὰ ὅπως φερόταν ὁ μεγαλύτερος υἱὸς στὸν μικρότερο ἀδελφὸ πὺ εἶχε ξεγράψει, πὺ δὲν ἦταν ἀδελφὸς γιὰ κεῖνον· πὺ εἶχε φανεῖ ἀγνώμων πρὸς τὸν πατέρα, πὺ ἦταν ἀσυγχώρητος. Κι ὅμως, ἐκεῖ βρισκόταν ὁ πατέρας, τὸ θῦμα τῆς ἀπόρριψης τοῦ υἱοῦ του, τὸ θῦμα τῆς ἐλαφρόμυαλης συμπεριφορᾶς του, τῆς σκληρότητάς του, πὺ τὸν συγχώρησε τρυφερὰ καὶ ὀλόψυχα.

Ἄς βροῦμε τὴ θέση μας σὲ αὐτὴν τὴν τραγικὴ καὶ ὁμορφὴ παραβολὴ γιατί τότε ἴσως βροῦμε τὸν δρόμο μας, εἴτε παρότι ὁ καθένας πέρα ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ὁ μεγαλύτερος γιός, μολονότι λιγότερο τοῦ καθήκοντος, πολὺ λιγότερο τίμιος, πολὺ λιγότερο ἀφοσιωμένος στὶς μέριμνες τοῦ πατέρα, στοὺς φίλους, στοὺς συγγενεῖς· ἢ ἴσως μποροῦμε ν' ἀνακαλύψουμε στὴν καρδιά μας μιὰ δημιουργικὴ συμπάθεια γιὰ τὸν μικρότερο γιὸ καὶ νὰ μάθουμε πρῶτα ἀπ' αὐτὸν ὅτι δὲν ὑπάρχει κατάσταση ἢ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς φέρει μιὰ εἰλικρινῆ μετάνοια, μιὰ μεταστροφή καὶ ὅτι

ὕπάρχει ἕνας τουλάχιστον – ὁ Θεὸς- καὶ προφανῶς ἕνα πρόσωπο ἢ πολλά, ποὺ εἶναι ἕτοιμα νὰ μᾶς δεχθοῦν, νὰ μᾶς ἀπολυτρώσουν, νὰ μᾶς ἐπαναφέρουν καὶ νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ξεκινήσουμε μαζὶ μιὰ νέα ζωὴ – μὲ τὸν πατέρα, τὸν νεότερο καὶ τὸν μεγαλύτερο υἱό. Ἀμήν.

Ἀπόδοση στὰ νεοελληνικά: www.agiazoni.gr